

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Robert Fulton

Citation: Hauch, Carsten: "Robert Fulton: 1-2. - 1928", i Hauch, Carsten: *Robert Fulton: 1-2. - 1928*, udg. af Niels Birger Wamberg , 1926-29, s. 50. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch02val-shoot-idm140500968352912/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Robert Fulton: 1-2. - 1928

Fulton betragtede ham med Forundring, thi en saadan Tale havde han aldrig før hørt.

Efter Barlows Indbydelse gik Fulton med ham hen til et Kaffeehuus, der laae i en Have udenfor Byen. I denne Have gik de ind og toge Plads i en afsides Løvhytte, hvor nu Fulton efter Barlows Anmodning fortalte ham det Vigtigste, hvad han i sit tidligere Liv havde oplevet.

Barlow lyttede med stor Opmærksomhed til hans Ord; men da han havde fuldendt Fortællingen om det Uheld, der var tilstødt ham paa Floden Shuykill, og om sit Sammentræf med Franklin, afbrød Barlow ham pludselig og spurgte, om han da intet siden havde hørt fra Franklin.

»Nei,« svarede Fulton, »han afgik kort efter til Europa og havde da vel saa vigtige Ting at tage Vare, at han vanskelig fik Tid til at tænke paa mig.«

»Men veed De da ikke, at Franklin nu er vendt tilbage, og at han alt i længere Tid har opholdt sig i Philadelphia?«

»Jeg veed det nok,« svarede Fulton.

»Og hvorfor har De da ikke meldt Dem hos ham?«

»Han skal aldrig see mig,« svarede Fulton, idet han sænkede sit Blik mod Jorden, »jeg vil aldrig træde ham for Øie; de Forhaabninger, som han havde fattet om min Fremtid, ere blevne saa grusomt skuffede, at jeg vilde forgaae af Skam, hvis han engang mødte mig og kjendte mig igjen.«

»Nu, der er vel ikke saa megen Tid tabt endnu,« sagde Barlow, »i Vaaren kan man ikke vente den modne Frugt; imidlertid, De har dog Ret, han har ikke fortjent at see Dem igjen. Desuden har Frank-

lin ingen Sands for det Skjønne, han vilde til Nød understøtte Dem, hvis De ønskede at drive et eller andet Haandværk, men sikkert aldrig, hvis De vil opoffre Deres Liv til den virkelige Kunst.«

Nu fortalte Fulton videre, hvorledes hans Fader ganske havde lagt hans Fremtid i van Gehlmuydens Hænder, og hvorledes denné havde ladet ham lære en Profession, hvortil han ingen Lyst havde. »Hr. van Gehlmuyden mener det godt med mig,« føiede han til, »men dog maa jeg ansee det som en virkelig Ulykke, at netop den Mand skulde bestemme min Fremtid, der allermindest begriber eller bryder sig om, hvad jeg har Lyst og Anlæg til.«

»Nu, en slig Hollænder maa naturligviis spore en særdeles Drift til at skære Svingfjedrene bort paa alle de Fugle, han træffer udenfor Hønsegaarden,« sagde Barlow; »men Deres Fader — hvordan er det da med ham? kan De ikke vente nogen Understøttelse fra ham?«

»Min Fader har alt længst bortstødt mig af sit Huus,« sagde Fulton, idet han igjen sænkede sit Blik imod Jorden, »alt fra min tidlige Barndom af har jeg været en Fremmed i hans Bolig. Min Moder døde, da jeg var sex Aar gammel, og hun var den Eneste, der elskede mig; men siden hendes Død er der kun sjelden bleven talt et venligt Ord til mig i mit Fædrenehjem. Min Stedmoder kjender jeg knap, og min Fader har kastet al sin Kjærlighed paa sine yngre Børn. Saalangt jeg kan huske tilbage, har jeg næsten ikke hørt andet end Irettesættelser og Bebrejdelser af hans Mund; i de sidste to Aar har jeg aldeles ikke seet ham, og hvis jeg nu — hvad forresten aldrig kunde falde mig ind — han»